

လုံ : ချ င် : ဝ ဣ | ယ ဖ်

မြသုဒ္ဓါ

သတ္တပဋ္ဌာန်ဦး၏ဝေဒနာဆူး

ပ န် : ချိ သိ န် : ရွှေ ကြည်

အခန်း(၁)

"ဒီနေ့လဲ ကိုကိုရုံးကို စောစောသွားရဦးမယ်"

နံနက်တိုင်းကြားနေကျစကားသံ၊ ပြောင်းလဲမှု မရှိသော သံစဉ်တစ်ခု
မို့ ယုမျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဘာမျှမေး၍ မနေတော့ပေ။

ယုမေလျှင် ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက် နောက်မှာ လိုက်ပါ၍ ခွင့်
လွှတ်မြဲခွင့်လွှတ်နေရဦး မည်ဖြစ်သည်။ ။

"ရုံးမှာ အင်တာဗျူးရှိလို့ လေ လူသစ်ငါးယောက်ခန့်လိုက်ရင် ကိုကို
အတွက် အားလပ်ချိန်ပို ထွက်လာမှာ ပေါ့"

မမေးဘဲနှင့် ဖြေရှင်းမှုလေးများကို ကြားရသောအခါ ယုယုနွယ် နှု
တ်ခမ်းလေးကို တွန့်ကွေး ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"အဲဒီလူသစ်ထဲမှာ ယုလဲပါမယ်လေ"

ပြုံးစိစိနှင့် ရွတ်နောက်နောက်ပြောလိုက်၏။

"အိုတွေ ပြောပြန်ပြီ"

"ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းလာတယ်၊ ပဲခူး ခဏပြန်ဦး
မယ်"

"သွားလေ"

ပေါ့ရှုရှုနှင့် သွားလေဟူသော အသံကို ယုယုနွယ်က မနှစ်သက်ဟန် ပြလိုက်သည်။ ။

သူသိသည်။ ။

ယုယုနွယ်အိမ်မှာ နေရတာပျင်းကြောင်း သူနှင့်သွားသွားလာလာနေ ချင်ကြောင်း သူသိသည်။ ။

သို့သော် ယုယုနွယ်အလိုကို မလိုက်နိုင်သေးပေ။ လုပ်ငန်းထူထောင် ခါစမို့ လူနည်းနည်းလစာ နည်းနည်းနှင့် အလုပ်ပိုလုပ်ကာ ငွေအကုန်ကျ သက်သာအောင် ခြိုးခြံချွေတာနိုင်ပါမှ တန်ရာကျမည် ဖြစ်သည်။ ။

ဒါကို အိမ်ရှင်မများက နားမလည်။

သုံးစွဲချင်သည်။ ။ လည်ချင်ပတ်ချင်သည်။ ။ အမြဲစိတ်လွတ်လက်လွတ် နှင့် ပျော်နေချင်သည်။ ။

"ဟင်း"

သူ သက်ပြင်းခိုးချလိုက်မိ၏။

"ကိုကို ထုံးစံအတိုင်း အပြင်မှာ ပဲ ဝယ်စားလိုက်ပေါ့ ယုယုနွယ်ရက် သုံးရက်တော့ ကြာမယ်"

"အင်း"

ယုယုနွယ်က အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာဖိကိုက်ထားလိုက် ၏။

တကယ်ဆို နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာမည်ဟု ပြောလျှင် "ယု မရှိရင် ကို ကိုမနေတတ်ဘူး"ဟူသော စကားကို မျှော်လင့်ခဲ့သည် မှာ အိမ်ထောင်

ကျကတည်းကပင်ဖြစ်သည် ။ ဒီနေ့အထိ ထိုစကားသံထွက် မလာနိုင်
သေး။

"သွားပြီနော်"

ဘာတွေမှန်းမသိဘဲ ရှုပ်ပွလေးလံနေသော သူ့အိတ်ကို သူဆွဲ၍
တံခါးကိုစေ့ပိတ်ကာ ကိုင်း ကိုင်း-ကိုင်းကိုင်းနှင့် ထွက်သွားသောအသက်
လေးဆယ်မပြည့်သေးဘဲနှင့် အဘိုးကြီးအိုလို အလုပ် လုပ်ပြီး ပူပင်သော
ကရောက်တတ်သောသူလို လူတစ်ယောက်ကို မိမိဘာကြောင့်များ လင်
ယောက်ျား အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရပါလိမ့်။

ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ ပစ္စည်းများများ နှင့် လေအေးစ
က်ဖွင့်ကာ စားဖို့ သောက် ဖို့ ၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ကာ ယုယုနွယ်၏ နေ့
စဉ်အိမ်အလုပ်ပုံမှန်လည်ပတ်ရုံသာ...

"တ..တ"

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် လန့်သွားပြီး ကပ္ပာကယာပြေးကိုင်လိုက်၏။

"ယု ကိုယ်ပြောဖို့ မေ့သွားတယ် ကားယူသွားလိုက်...ဖြည်းဖြည်းလဲ
မောင်းဦးနော်"

"ကိုကိုကရော"

"ကိုကို တက်စီနဲ့ ပဲသွားပြီး ရုံးကကားကို အိမ်မှာ ပြန်သုံးထားမယ်
သိပ်မကြာစေနဲ့ နော်"

"ကျားသားမိုးကြိုး"

နှုတ်ဖျားမှ လွန်ခနဲထွက်သွားမိသည် ။

"ခုမှ ဒီလူကြီး သိပ်ဂရုစိုက်နေပါလား"

သိပ်မကြာစေနဲ့ နော် ဟူသော အပြောကို ကြားရပြီး အသံထွက်ရယ်
မိသည်။ ။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရယ်ချင်ရယ်...ငိုချင်ငိုနဲ့ ဒီလိုပဲ
ဖြတ်သန်းလာတာ ငါးနှစ်နီးပါးရှိ နေပြီပဲလေ...။

"ဝတီမွန်ဦး"

မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခါတွေ့လျှင် မှတ်မိနိုင်လောက်သ
ည့်ရပ်မျိုး၊ ကြည်လင်ရှင်း သန့်ပြီး သိပ်အလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း လှ
သည် ဟု ပြော၍ ရသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းကပြီးမနေသော်လည်း မျက်နှာကပြီးနေ၏။ ဆယ့်ရှစ်
ယောက်မြောက် လူတွေ့ မေးပြီး မောပန်းနေသမျှ အနည်းငယ် ပြေပျော
က်သွားသလို ခံစားရသည်။ ။

သူမဝင်မလာမီကတည်းက ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို
အမြန်ဖတ်ကြည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ထောင်မရှိ၊ မောင်နှမခုနစ်ယောက်မှာ ဒုတိယအကြီးဆုံးအသက်
နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် အပျို ကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ဌာနဆိုင်ရာအလုပ်တစ်
ခုမှ နုတ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပဲခူးသူ ဖြစ်၏။

"မင်းက ကွန်ပျူတာရော လက်ရေးတိုရော တတ်တယ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ဒီစာကိုရိုက်ပြပါဦး"

သူက ကွန်ပျူတာမှာ အဆင်သင့်ထားထားသဖြင့် သူမကစာရွက်ကို ယူကာ ရိုက်လိုက်သည်။ ။

စာတစ်မျက်နှာ၏ ရိုက်ချက်နှုန်းထားကို ကြည့်ကြည့်သည်။ ။

ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်ငါးဦးလုံးက သူမ၏ ရိုက်ပုံ၊ ကိုင်ပုံကအစ သဘောကျ ဟန်ဖြင့် မိမိအား လှမ်း၍ ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ ထဲတွင် သူကအငယ်ဆုံးမို့ အစည်းအဝေးဆိုလျှင် မှတ်တမ်း ရေး၊ ပြန်ပြီးအစီရင်ခံစာရေးနှင့် အလွန်ပင်ပန်း၏။

သို့ရာတွင် သူက ပင်ပန်းသည် ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။ စာရေးနေရသည်ကိုပင် ဝါသနာပါသလိုလို ပင် ဖြစ်နေသည်။ ။

သို့သော် တစ်နေ့တခြား အလုပ်တွေများ လာသဖြင့် သူထိုအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

ဒီနေ့ လူရွေးချယ်ခြင်းသည် သူလုပ်နေသော အလုပ်များ တစ်ဝက်တိတိ လျှော့ချရန် ဖြစ်၏။

"ဒီလိုဆိုရင် အိမ်ကမရွေ့ယူတို့ တော့ သိပ်သဘောကျသွားမှာပဲ"

သူ့ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားပြီး ပျင်းရိနေ အောင်ထားရသည့် မိန်းမကိုတော့အလုပ်စောစောသိမ်းပြီး အိမ်စောစောပြန်လာခြင်းဖြင့် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်လာအောင် ထားထားနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ။

"ဟင်း"

ထိုနေ့က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မိန်းကလေး လေးယောက်
ရွေးချယ်လိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည် ။

ထိုအကြောင်းကို ယုယုနွယ်အား ပြောပြလျှင်ကောင်းမည်ဟု စဉ်း
စားလိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် ယုယုနွယ်အိမ်မှာ မရှိပေ။

အနည်းဆုံး သုံးလေးရက်တော့ ကြာလိမ့်မည်။

ပဲခူးတွင် ရှိသော အစ်မထံသို့ တစ်လတစ်ခါတော့ သုံးလေးရက်ကြာ
အောင် နေတတ်သည် ။

ထိုအခါတိုင်းတွင် သူမကိုယ်စား ပျင်းရိခြောက်သွေ့ခြင်းဒဏ်ကို ခံရ
သောအခါ သူမအား ကိုယ်ချင်းစာ လာပြီး သူမနှင့်အဖော်လုပ်ပေးရန် စ
နေ၊ တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက်များ တွင် သူမနှင့်အတူ လျှောက်လည်ပတ်
ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည် ။

"ယုသိရင် ဝမ်းသာမှာ ပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ယုဖုန်းဆက်မယ် ထင်တ
ယ်"

သူသည် ယုယုနွယ်မရှိလျှင် စားနေကျဆိုင်မှာ ထမင်းဝင်စားရင်းက
စဉ်းစားလိုက်၏။

မိဘပေးစား၍ ယူလိုက်ရသော မိန်းမဖြစ်သော်လည်း အေးဆေး၍
အိမ်ထောင်အထိန်း အသိမ်းတော်သော မိန်းကလေးမို့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်နေသည် ။

သူကိုယ်တိုင်ဆိုလျှင် ဤမျှတော်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးချ

ယ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

"ဟော သူပါလား၊ ဒီမိန်းကလေးက ဒီနားမှာ နေတာထင်ပါရဲ့ "

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အားလက်ဆွဲ၍
ဈေးခြင်းတစ်ဖက်နှင့် သုတ်ခြေတင်သွားသော ဝတီမွန်ဦးကို တွေ့လိုက်
ရသည် ။

"လစာလဲကောင်းတယ်၊ ဖယ်ရီလဲကြိုပို့လုပ်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအ
တွက် အများကြီး အဆင်ပြေလို့ ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ"

နွမ်းပါးဟန်တူသော ထိုမိန်းကလေးကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရခြင်းဖြင့်
သူ့ရင်ထဲ ကျေနပ်သွား သည် ။

အကယ်၍ အချိန်ပိုဆင်းလျှင် လုပ်အားခနှစ်ဆတိုးရသည် ကိုတော့
သိအောင်မပြောရသေး ပေ။

သူက အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားပြီးမှ တိုက်ခန်းများ ဆီသို့ လ
မ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ သည် ။

ညနေဘက်တွင် လူစည်ကားလျက်ရှိသော ပုဇွန်တောင်မီးပွိုင့်ပတ်ဝ
န်းကျင်မှာ သူနေခဲ့သော် လည်း ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများကို ထိုင်ကြည့်
ရန်ပင် အချိန်မရခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် ယုယုနွယ်ကတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် သူ့အိမ်အလုပ်တွေပြီး
သည် နှင့် ဝရန်တာမှာ ရပ်ကာ လူသွားလူလာနှင့် ဈေးသည် မှာ ကို ငေး
မောကာ အချိန်ကုန်ခဲ့၏။

အပြင်သို့ အလည်အပတ်မရှိခဲ့ပေ။ ပဲခူးမှ အစ်မလိုခင်တွယ်နေသည့်
ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အိမ် ကို သွားလည်ရုံသာရှိသည် ။

"အင်း၊ သူ့ခမျာလဲ တော်တော်ပျင်းရှာရော့မယ်ထင်တယ်"

သူသည် ယုယုနွယ်ရပ်လေ့ရှိသော ဝရန်တာမှာ ရပ်လျက်ငေးမော
တွေးတောရင်း

"တကယ်လို့ များ သားသမီးရှိရင် ဒီလောက်ပျင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊
ဘာလို့ များ ကလေးမရသေး တာလဲ၊ အိုဂျီနဲ့ ပြကြည့်ဖို့ ပြန်လာရင် အချိ
န်ယူဦးမှ ၊ အင်း ချမ်းသာချင်တော့ အလုပ်များ ရမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ယုအရွ
ယ်ငယ်တုန်း သားသမီးယူထားမှ ပဲလေ"

သူက စိတ်ကူးနှင့်ပြီးလိုက်သည် ။

အကယ်၍ မိမိအတွေးများကို ယုယုနွယ်သိပါလျှင် ဘယ်လောက်
ကျေနပ်ဝမ်းသာရှာမလဲ။

"သူ့ခမျာ ဆယ်တန်းမအောင်သေးတော့ ရုံးအလုပ်မှာ လဲ ဝင်လို့ မရ
ဘူး၊ သိပ်ပျင်းရှာမှာ ပဲ နော်"

သူသည် အခုမှ ချစ်ဇနီးအကြောင်းကို တွေးကာ သနားကြေကွဲလျက်
ရှိသည် ။

သူ့တွင် အစ်မနှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း ယုယုနွယ်တွင် မောင်နှမ
သားချင်းမရှိဘဲ အဒေါ် တစ်ဦး၏ မွေးစားခြင်းဖြင့် လူလူသူသူ
ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် သားသမီးကို အလွန်လိုချင်သူဖြစ်သော်လည်း
သူ့အားဖွင့်ဟ၍ မတိုင် ပင်ရဲပေ။

ယခုကဲ့သို့ သူကစပြောလျှင် သူမဘယ်လိုနေရှာမလဲ။
